

שיחת השבוע

יש חדש

יום השנה לרבנית

ביום שני, כ"ב בשבט, יחול יום השנה להסתלקות הרבנית חיה-מושאק שניאורסון, רעייתו של הרבי מליובאוויטש. נשי חב"ד ברחבי העולם מקיימות אירועים מיוחדים לנשים, ומעלות על נס את דמותה, צניעותה ומעשי החסד המיוחדים שלה.

כינוס השלוחות העולמי

בניירוק נפתח השבוע הכינוס העולמי של השלוחות, המתקיים תמיד בסמיכות ליום הסתלקותה של הרבנית. יותר מאלפי שלוחות מרחבי העולם ידונו בו בבעיות המיוחדות שעמן מתמודדת שליחת חב"ד. ביום ראשון בערב יהיה ערב ההצדעה המסורתית, שיעלה על נס את פועלן של השלוחות, ולמחרת יעלו כולן אל הציון.

שותפות בבניין מקוואות

מרכז מקוואות חב"ד, שעליד בית דין רבני חב"ד, מקיים את שבוע השותפות, לגיוס משאבים להקמת מקוואות חדשים, שיפונן קיימים, ופיקוח על מאות מקוואות חב"ד ברחבי הארץ. המרכז מלווה שורת מקוואות חדשים הנתונים עכשיו בבנייה או בתכנון מתקדם. תרומה למקוואות או הנצחה בבניין מקווה הן סגולה מיוחדת לברכות ה'. לתרומה: charidy.com/ mikvaot. טל' 077-2303444.

משקיעים בעתיד הילדים!

הרישום למסדות החינוך של רשת חינוך חב"ד נפתח!

חפשו "חינוך חב"ד"

זמני השבוע

יחולם	תל-אביב	חיפה	באר-שבע	אילת	ניירוק
16:43	16:58	16:47	17:00	17:02	17:02
17:56	17:58	17:56	17:58	17:58	18:03

שבת ישראל,
קדם והזמנים

להרגיש טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

המעלה הנפלאה הזאת של לימוד כל התורה כולה.

בלימוד הרמב"ם היומי שני מסלולים, שמאפשרים לכל אדם לבחור את המסגרת הנוחה לו. המסלול המרכזי הוא של שלושה פרקים ליום, שבו מסיימים את כל הספר בפחות משנה. בעבור מי שקשה להם לעמוד בהספק זה, מוצע מסלול של פרק אחד ליום, שבמסגרתו מסיימים את כל הספר בשלוש שנים. עכשיו מסתיים גם המחזור החמישי-עשר של המסלול הזה.

יש עוד מסלול, תמציתי יותר – לימוד 'ספר המצוות' של הרמב"ם, שבו רוכזו כל מצוות התורה. הלימוד היומי ב'ספר המצוות' מקביל ללימוד הכללי של שלושה פרקים ליום, ועוסק באותם עניינים. כך מתחברים המוני בית ישראל ללימוד אחד משותף של כל התורה כולה.

הרמב"ם ויצירתו. כל הלכות התורה בחיבור אחד. ציונו של הרמב"ם בטבריה

מתחילים עכשיו

לימוד הרמב"ם היומי חושף את האדם מן השורה למרחבי התורה שאינם ידועים בדרך כלל לחלקים גדולים בציבור. החל במצוות הקשורות לבית המקדש, הקרבת קרבנות, דיני טומאה וטהרה, וכלה בהלכות יציאה למלחמה, הלכות מלכים וימות המשיח.

ביום שלישי השבוע התחיל המחזור החדש בשלושת המסלולים, וזו הזדמנות לקפון על העגלה. מי שיקבל עליו את לימוד הרמב"ם היומי יגלה עד מהרה איזה עושר רוחני הוא רוכש מדי יום ביומו, ואת הזכות בלימוד כל הלכות התורה, במתכונת מאחדת עם המוני ישראל. התורה היא עץ חיים, בעל חיוניות בלתי-מוגבלת. בכוחה להאיר את דרכנו בכל התקופות ובכל המקומות, לצמוח ולפרוח ולהניב פרי הילולים. לנו הזכות להיות שותפים בצמיחה ובלבלוב האלה, עלי-די עיסוק בתורה מתוך נאמנות לעקרונותיה ולדרכה.

מי יכול ללמוד את כל התורה?

אם נדמה לכם שרק גאון, שיושב עשרות שנים והוגה בתורה, יכול ללמוד את כולה – אתם טועים. כל אחד ואחד יכול לעשות זאת

אם יציעו לכם אתגר – ללמוד את כל התורה, ודאי תגיבו בפליאה. וכי אדם מן השורה מסוגל ללמוד את כל התורה כולה, המשתרעת על מאות ואלפי ספרים? אולי רק גאון בעל מוח אדיר, שיושב עשרות שנים והוגה בתורה, יכול ללמוד את כולה.

אבל יש דרך שבה כל אדם יכול ללמוד את כל התורה. ואין זו דרך תאורטית בלבד. ייתכן מאוד שהאדם שלמד את כל התורה הוא שכנע, עמיתכם לעבודה, חבר לספסל בבית הכנסת, האיש מהמכולת. זה נשמע מפתיע, אבל אכן, יש מתכונת שמאפשרת לאדם מן השורה ללמוד את כל התורה, בזמן קצר יחסית ובמהלך החיים השגרתי.

כל התורה בספר אחד

השבוע חגגו בכל העולם עוד סיום מחזור לימוד של כל התורה, במסגרת 'הרמב"ם היומי'. ספרו המופלא של הרמב"ם מסכם את כל הלכות התורה, ומי שלומד אותו רוכש לעצמו למעשה את התורה כולה. זו סגולה ייחודית של הספר הזה, שאין לה אח ורע בשום חיבור תורני אחר.

בספרו, בן ארבעה-עשר החלקים (שעל שם זה הוא נקרא 'ד"ד החזקה'), ריכז הרמב"ם את כל הלכות התורה, גם ההלכות שאינן נהוגות בזמן הזה, ועד ההלכות הקשורות בביאת המשיח ובזמן הגאולה. כאשר יהודי לומד את כל ספרו של הרמב"ם – הוא לומד למעשה את כל התורה כולה.

את מתכונת הלימוד היומי בספרו של הרמב"ם תיקן הרבי מליובאוויטש, בשאיפה לאחד את כל עם ישראל בלימוד כל הלכות התורה, עלי-די לימוד יומי קבוע. מאז יצאה לדרכה התקנה (בשנת תשד"מ) כבר נלמד הספר כולו בארבעים וחמישה מחזורים, והנחיל לאלפים ולרבבות את

עיבוד: לוי שייקביץ

אם כבר היה על רש"י לבאר תמיהה מהותית יותר: אחרי שיתרו בא אל בני ישראל, מדוע שילח אותו משה משם?

אכן, עזיבת יתרו מעוררת תמיהה דווקא לנוכח ההתעלות הרוחנית הגדולה שחווה, שהתבטאה בהצהרתו: "עֲתָה יִדְעֵתִי כִּי גָדוֹל ה' מִכָּל-הָאֱלֹהִים". איך דווקא עכשיו הוא עוזב את בני ישראל?! לכן התורה מציינת שלא עזב ביוזמתו, אלא משה שילח אותו לארצו, וזאת, מסביר רש"י, כדי "לגיייר את בני משפחתו".

עיון בפרטים מעורר עוד שאלה: הלא בואו של יתרו היה למחרת יום הכיפורים, ואילו שילוחו למדיין התרחש יותר משישה חודשים לאחר מכן, בחודש אייר, כפי שמתואר בפרשת בהעלותך: **וַיְהִי בַשָּׁנָה הַשֵּׁנִית בַּחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי בֶּעָשְׂרִים בַּחֹדֶשׁ... וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לַחֹבֶב בֶּרֶדְעוּאֵל הַמִּדְיָנִי חֹתֵן מֹשֶׁה,**

יש לומר שיתרו נשאר במדבר כדי להוציא לפועל את העצה שהשיא למשה רבנו. הלא איש מלבדו לא חשב על הרעיון למנות שרי אלפים ושרי מאות וכו'. גם אחרי שהגה את היוזמה, נדרשה נוכחותו כדי להוציאה לפועל. רק בחלוף כמה חודשים, כאשר ראה שהדבר מתנהל כהלכה, יכול היה לחזור לארצו.

(תורת מנחם, כרך עא, עמ' 180)

שני צעירים פוחזים מהעיר לודו' החליטו
לנסוע אל רבי חנוך-הניך מאלכסנדר
ולשובת אצלו, כדי לאסוף חומר לעשיית
ליצנות מחסידים ורבותיהם. הם לבשו בגדי
חסידים ונכנסו אל הרבי בערב שבת, והוא
נתן להם שלום ולא אמר להם דבר.

נענה הצדיק ואמר: "אני אפרש לכם את הפסוק: 'ולא תעלה במעלות', ברמייה, מלשון 'נָפֵשׁ כִּי תִמְעַל מַעַל'; על מזבחו של הצדיק, המכונה 'מזבח', מפני שהוא זוכה את יצרו ותאוותיו. אל תעשה זאת, כדי ש'לא תיגלה ערוותך עליו' - שהצדיק לא יחשוף את מעשיך הנלוזים אשר אתה עושה במסתרים".

והרבי החל להוכיחם ולפרט את מעשיהם המכוערים, עד שכופפו את ראשם והזילו דמעות כמים. ולא זו משם עד שנעשו בעלי תשובה גמורים.

מן המעיין

"וישמע יתרו" (שמות יח, א). מה ששמע יתרו שמעו
 נגמם רבים אחרים, אבל יש שומעים ואין שמיעתם
 שמיעה, שאין הדברים נכנסים לאוזניהם, לתוך
 ליבם ונשמתם. מעלתו של יתרו הייתה ש"וישמע
 יתרו" – שמע וידע מה שמע.

(רבי מנחם־מענדל מקוצק)

"יתרו שבעה שמות נקראו לו... יתר – על שם
שייתר פרשה אחת בתורה, ואתה תחזה" (רש"י).
והלוא הוא ייתר לא רק את פרשת "ואתה תחזה",
אלא גם פסוקים רבים קודם לכן: "מה הדבר הזה
אשר אתה עושה", "לא טוב הדבר אשר אתה
עושה", "נבול תבול". אלא שאין זו חוכמה רבה
להצביע על מגרעות, וכל אחד מסוגל לכך. אבל
לא קל הוא ליעיץ עצה ולהציע תושייה. לפיכך רק
הפרשה "ואתה תחזה" נזקפת לזכותו – הוא לא בא
בשאלות ובביקורת בלבד אלא נתן עצה טובה.

(חידושי הרי"ם)

ו"ישתחו... וישאלו איש לרעהו לשלום" (שמות יח, 2). "איני יודע מי השתחוה למי. כשהוא אומר 'איש לרעהו', מי הקרוי איש? זה משה, שנאמר 'והאיש משה'."

(רנע"ו)

הפשט אינו כפי שסבורים שסתם 'איש' זה

ליווי אישי והדרכה למבקרים
באוהל הרבי ובמרכז חב"ד
העולמי 770 בניו יורק

לפרטים והרשמה כנסו לאתר חב"ד ישראל
או שאלחו הודעה לווצאפ: 051-5415770

ש"כ **פד** להקריב. **קסו** לשבות. קדש
א' **קסז** לשבות. **רמח** לדון. אין לו
ב' מצות לא תעשה. **א** מצוה ראשונה. **ק**
לשבור. **ב**.
ג' **קכג** שלא להוציא. **רמד** שלא לגנוב. **פ**
ד' **רמה** שלא לזול. **ששה** שלא ירבה. **מ**
הם. **זכין** לא תעשה
ה' **וראית** ספר המדע. ספר נשים. **וח'**
ה' **כר** בדקוה. **חכר** בהרדום. **י"ח** **מצוה**

ש"ק ה'ל' יסודי התורה פרק א"ג
א' פרק ד"ו
ב' פרק ד"ט
ג' פרק ! ה'ל' דעות פרק א"ב
ד' פרק ב"ה
ה' פרק ו"ז. ה'ל' תלמוד תורה
 פרק א'
ו' פרק ב"ד

לוח יומי
ללימוד
הרמב"ם

כתקנת הרבי
מליובאוויטש

לשיעורים ולפרטים נוספים: chabadisrael.co.il/rambam

.....
 ' - ר"ו נשרנו

משפחת קולקטיב הבריאות
של גפן בסד מתרחבת:

חדש!

**קולקטיב בריאות
לאנשי איחוד הצלה**

הצטרפו לקולקטיב הבריאות ותהנו ממעטפת
בטוחה ובריאה לכל המשפחה ב- 250 בלבד!

077-444-7777

צריך לעשות הכל שיהיה בסדר
גפן בסד
ביטוח ופיננסים למכור החירי

בזכות הפיכת החושך לאור

יתרו. בזוהר נאמר (יתרו סזב, ואילך) שהתורה הייתה יכולה להינתן רק אחרי שבא יתרו והודה "עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל ה' מִכָּל הָאֱלֹהִים". דווקא הודאתו של יתרו, בהיותו 'כוהן לעבודה זרה', ועד ש"לא הניח עבודה זרה שלא עבדה", פעלה את יתרון האור מתוך החושך, ועלידי זה "אסתלק יקרא דקוב"ה ביקריה עילא ותתא, ולכתר יהב אורייתא בשלימו".

מוסבר בתורת החסידות (תורת מנחם תנש"א ב, עמ' 260 ובמקורות שצוינו שם) שמתן תורה נועד להביא לעולם גילוי אלוקות שהוא למעלה מגדרי העולם, ולצורך זה נדרשה פעולה של הפיכת החושך לאור. דבר זה בא לידי ביטוי בהודאתו של החושך עצמו ('כוהן מדיין'), עד שעלידי נוספה פרשה בתורה – "יתרון האור". הרבי מליובאוויטש מוסיף, שהודאת

מפיצים באהבה

אברהם רחמים

בן 75, תושב נהריה

גמלאי של בזק, מתנדב
במשטרה, מחלק
את 'שיחת השבוע'
בארבעה בתי כנסת

אני מתפלל במתחם 'בית יעקב', שיש בו ארבעה מגינים. בכל שבוע אני מביא את עלוני 'שיחת השבוע' ומניח בארבעת המגיינים, ובאותו רגע הם נחטפים, ותמיד יש ביקוש לעוד גיליונות. האנשים כבר התחילו לכנות אותי 'שיחת השבוע'... זכיתי! אני מתנדב במשטרה, וגם שם אני מביא את העלון לכמה חברים.

אציין כי מראשית ייסוד בית חב"ד בנהריה התפתחה ידידות עמוקה ביני ובין שליחי חב"ד הנפלאים, ואני שמח לסייע בכל הפעולות הברוכות שלהם. אחרי שחוויתי ניסים כבירים במלחמת יום הכיפורים, החלטתי לעסוק בפעילות התנדבותית ובהפצת אור התורה, ובכך להודות לבורא על החסדים שעשה איתי.

קל ופשוט לקרוא ולהפיץ את 'שיחת השבוע'

סרקו לקריאת העלון או חפשו 'שיחת השבוע' לקריאה:
בעלות סמלית תוכלו להזמין מארז עלונים מודפס להפצה, לאיסוף דרך בית חב"ד המקומי. אתר 'חב"ד ישראל' / זיכוי הרבים > 'עלוני שיחת השבוע להפצה'.

סובלים מאקדמה / פסוריאזיס / גרד שלא עובר / יובש / מחלות עור אחרות?
האם שמעתם על הפטנט הישראלי מביום?

די לסבול! יש פרוביוטיקה חדשנית לעור!

שירות לקוחות: 058-5554181 | להזמנות באתר: www.mibiome.co.il

חדש! סרום פרוביוטי טבעי לפנים פורמולה מוגנת בפטנט בינלאומי
המיקרוביום שלך **שוב צעיר** (נכשני) במחיר השקה לזמן מוגבל. דמין באתר בלבד

מה עושה את הסרום שלנו ייחודי? צמצום קמטים • תומך בשיקום המיקרוביום של העור
מעניק לחות ממושכת וגמישות סבבית • נספג במהירות, מתאים גם לעור רגיש • 100% מרכיבים טבעיים, ללא מים או חומרים סינתטיים

לרשימת בתי מרקחת וחנויות טבע ברחבי הארץ: mibiome.co.il/points-of-sale

מעשה שהיה

מנדי שייקביץ

עוף בין שני פוסקים

הצער ניכר היטב על פניה של האישה. "יש שאלה בעוף", אמרה בכאב.

הדלות והעוני לא היו חידוש בירושלים של אותם ימים, אולם בביתו של חכם יוסף-חיים שרבני הייתה העניות מצויה במידה גדושה במיוחד. חכם יוסף-חיים, מראשוני תלמידי ישיבת 'פורת יוסף', השקיע עצמו בלימוד התורה ולא חש מחסור, אבל בני ביתו הרגישו את העוני היטב.

לעיתים נדירות היה מצליח להשיג עוף לשבת. באחת הפעמים שבה הצליח להביא תרנגולת הביתה, רעייתו לקחה אותה אל השוחט, והחלה לפתוח את העוף ולהכינו להכשרה.

היא תכננה לחלק את הבשר לשני חלקים: האחד בעבור ליל שבת והשני ייכנס לסיר החמין בעבור סעודת היום.

לפתע גילתה שאלה הלכתית בעוף. בידיים רועדות הציגה את השאלה לבעלה. חכם יוסף-חיים התבונן בשאלה, ובמוחו החריף כבר התגבשו צדדים לכאן ולכאן. "לא אפסוק בשאלה הנוגעת לי ולבני ביתי", אמר לרעייתו. "אגש לרבי יעקב-חיים סופר, ה'כף החיים', ואשאל את פיו."

"העוף טרף!", פסק ה'כף החיים'. ליבו של חכם יוסף-חיים נחמץ על בני ביתו שייאלצו לוותר על העוף שציפו לו כליכך. הוא אסף את העוף ויצא מהבית.

בדרך פגש את אביו, חכם יהושע שרבני. "נראה על פניך כי אתה מוטרד", אמר האב. הבן אישר את הנחתו וסיפר על העוף שהשיג בעמל רב, ועתה פסק ה'כף החיים' כי הוא טרף.

"וכי כך עושים!?", השתומם האב. "הלוא מצבך

מוגדר 'שעת הדחק', ואז אין פונים ל'כף החיים', הידוע בנטייתו להחמיר. היה עליך לפנות אל הגאון מטפליק (רבי שמשון-אהרון פולנסקי), רבה האשכנזי של השכונה. ייתכן שיוכל להתיר". הגאון מטפליק היה מגדולי הפוסקים בירושלים.

"ומה אעשה? הלוא כבר שאלתי את ה'כף החיים'", אמר הבן.

חכם יהושע לא ויתר. "עלה אל מעונו של ה'כף החיים' ובקש את רשותו לשאול רב אחר. מהיכרותי איתו יסכים בחפץ לב".

חכם יהושע לא טעה. "שאל את הגאון מטפליק וככל אשר יורה לך תעשה", אמר, בלי שמץ של קפידה. ואכן הגאון מטפליק עיין בעוף ופסק: "העוף כשר לאכילה ללא חשש!".

חכם יוסף-חיים נבוכ מעט. בסתר ליבו קיווה כי

חכמי ירושלים: מימין לשמאל: חכם יוסף-חיים שרבני, חכם יהושע שרבני, ה'כף החיים', הגאון מטפליק

"בוא איתי למטבח", אמר הגאון. לנגד עיניו הרים את מכסה הסיר שעמד על הפתיליה והכניס את הכנף העוף לקדירה. "גם אני וגם אתה נאכל מן העוף הזה בשבת"

גם הגאון מטפליק יטריף את העוף, ואז בני ביתו יקבלו את הפסק בלב שלם. כעת, כשפסקויותיהם של שני החכמים שונות, מה יעשה? האם יאכיל את משפחתו בעוף שאחד מגדולי חכמי ירושלים הטריף?!

מבוכתו של חכם יוסף-חיים לא נעלמה מעיניו של הגאון מטפליק. הוא תלש כנף מן העוף. "בוא איתי למטבח", אמר. לנגד עיניו הרים את מכסה הסיר שעמד על הפתיליה והכניס את הכנף לקדירה המבעבעת. "תנוח דעתך. גם אני וגם אתה נאכל מן העוף הזה בשבת".

מעשה הגאון הניח את דעתו של חכם יוסף-חיים, והוא יצא בהקלה אל ביתו. רעייתו קיבלה את העוף בשמחה וחילקה אותו לשניים כפי שתכננה. תבשיל העוף הועמד על הפתיליה ואילו סיר החמין נשלח למאפייה השכונתית.

הדרך באותם ימים לשמור את חומו של החמין עד יום שבת בבוקר הייתה מסירתו לאופה השכונתית. הלה היה מכניסו לתנור הלוהט, ששמר על חום הקדירות עד הבוקר.

במאפייה היו מצטברות מדי יום שיש קדירות החמין של תושבי השכונה. סמוך לכניסת השבת היה האופה מכניס אותן לתנור, ובשבת בבוקר היו נאספות.

בליל שבת יצאו חכם יוסף-חיים ובני משפחתו לבקר את אביו, חכם יהושע. כשחזרו לביתם עלה באפם ריח תבשיל חרוך. לחרדתם גילוי כי הסיר שבו התבשל העוף – נשרף. התבשיל כולו התפחם ולא היה ראוי למאכל.

למחרת בבוקר הלך אחד מבני המשפחה להביא את סיר החמין מהמאפייה. כשראה אותו האופה, השתנו פניו. "אוי ואבוי", ספק כפיו בצער. "נזכרתי עכשיו שלא הכנסתי את סיר החמין שלכם לתנור. מרוב חיפזון שכחתי אותו בחוץ".

תגובתו של חכם יוסף-חיים לצירוף המקרים הפלאי הייתה שמחה. "מן השמיים שמרו את רגלינו", אמר לבני ביתו. "זה אות מלמעלה שהיה עלינו לקבל את פסקו של 'כף החיים' ולהתנזר מאכילת העוף".

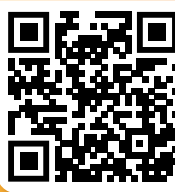
למחרת פגש את ה'כף החיים' ברחוב וסיפר לו את כל המעשה. "נו, הלוא אמרתי לך שהעוף אסור באכילה", הפטיר כלפיו. "מן השמיים שמרו עליך".

לא כך הייתה תגובתו של הגאון מטפליק. "העוף ללא ספק היה מותר באכילה, ואף אני אכלתי ממנו בשבת. אלא שמן השמיים חששו לכבודו של ה'כף החיים' וסיבבו את הדברים כך שהעוף לא יאכל בביתך".

יראת השמים של חכם יוסף-חיים רוממה מאוד את קרנו בעיני הגאון מטפליק, והוא ביקש לקבלו בכולל 'הארי פישל', שבו גם ניתנה ללומדים מלגה מכובדת, וכך גם השתפר מצבו הכלכלי.

(על-פי 'רבנו האור לציון')

לכניסה לערוץ:

חפשו: רמב"ם לייב

ככה לומדים רמב"ם

מקורות: שו"ת משנה הלכות ח"ו סי' רפ"ד. פתח חושן
 ח"ד הל' גניבה פ"א סק"יז. פסקים ותשובות יו"ד סי' רמ"ה
 הע' 198. פת"ש חו"מ סי' ש"ג סק"א. מאמר כללי החינוך
 וההדרכה פ"ה, ספרה"ש תש"ג ע' 211.

עוזי קפלון

תקציר: סעיד נרדם, בשעה טובה, ושניאור מנצל את ההזדמנות וממלא בזריזות את בקבוקו בנוזל שבבקבוק הירק, של סעיד

כמו בוֹמֶרֶנג אוֹסְטְרָלי

*

אֵלָּא שִׁדְעָתוֹ שֶׁל סַעִיד לֹא הִיְתָה נְתוּנָה כָּלָל לֹאכִילָה אוֹ לִשְׁתִּיָּה. הוּא דִלֵּג בְּזִרְיוֹת אֶל הָעֶרְמָה שֶׁל הַשְּׁקִיּוֹת וְהַשְּׁקָדִים, כְּלוּ שׁוֹקֵק וְתֹאב לְרַגֵּעַ הַגָּדוֹל, שָׁבוּ יוֹצִיא אֶת הַפְּגוּעַ הַנוֹרָא שְׁלוֹ לְפַעֵל. הוּא הִיָּה רוֹצֶה מְאוֹד אֶת עֲזָרְתִּי עֲכָשׁוּ, נַחֲשֵׁתִי. כַּעַת הוּא מִתְחַרֵּט עַל שֶׁמָּהרָה לְהַשְׁקִית אוֹתִי בְּסֵם הַהֶרְדָּמָה. לֹא נוֹרָא! מִגִּיעַ לוֹ לַעֲבֹד קֶצֶת. הוּא פָּנָה לְמִלְאכָתוֹ. יָכַלְתִּי לְשַׁמֵּעַ אֶת קוֹל הַמִּפְחוֹ הַמְּפַעֵל וְאֶת רַעַשׁ זְרִימַת הָאוֹיר הַחֵם אֶל תוֹךְ הַשְּׁקִיּוֹת. זֶה רִגַע הָאֵמֶת. הָאֵם יוֹכִיחוּ הַחֲרִים שֶׁחֲרָגְנוּ אֶת יַעֲלוּתָם? בְּזוּיַת עֵינִי קִלְטִיתִי אֶת צִ'קוֹ עוֹקֵב אֵף הוּא בְּנִשְׁמָה עֲצוּרָה אַחֲרֵי הַצִּלְחַת הַשְּׁגוּר. אִם חֵם וְחִלְיָה יִכְזִיבוּ הַחֲרִים, וְהַשְּׁקִיּוֹת יִתְחִילוּ לְהִתְרַחֵק, צִ'קוֹ יִשֵּׁר מוֹדִיעַ לִרְ' יוֹסֶף-יִצְחָק וְיִלְמַר אֲמִנּוֹן, שֶׁהִמְתִּין בְּחֶרֶד אֵף הוּא לְקַבֵּל הַדֹּעָה כּוֹן, וְאֵף הַכִּין אֶת הַמִּשְׁטָרָה לְאִפְשָׁרוֹת שֶׁל הַזְנָקָה מִדִּית שֶׁל מִסּוֹק לְזִירַת הָאוֹרֵעַ, לְשֵׁם הַזְהָרָת כָּל הַתּוֹשְׁבִים בְּאִמְצָעוֹת רִמְקוֹל, מִפְּנֵי כָּל שְׁמוּשׁ בְּשָׂקִידִים הַמְרַעֲלִים.

שְׁקִית מְנַפֶּחֶת רֹאשׁוֹנָה הִתְרוֹמְמָה וְעִלְתָּה כְּלָפִי מַעֲלָה, מִתְנַדְנֶדֶת לָהּ בְּרוּחַ הַבִּקּוֹר הַקָּלָה. יָכַלְתִּי לְרֹאוֹת

אֶת הָאִשֶּׁר בְּעִינָיו שֶׁל סַעִיד. זֶה הָיָה בְּשִׁבְלֵי הַרְגֵעַ שִׁיחַל וְצָפָה לוֹ בְּמִשְׁחָה כָּל הַיָּמִים הָאֲחֵרִים! הוּא עָמַד וְלוֹהַ בְּמִבְט אַרְךְ אֶת הַמִּשְׁלֹחַ הָרָאשׁוֹן כְּמוֹ שְׁמֻלּוּיִם בֶּן מִשְׁפָּחָה שְׁנוֹסֵעַ הַרְחֵק-הַרְחֵק. לְפִתְעַ שִׁלַּח יָדוֹ אֶל פִּיו וְהִפְרִיחַ נְשִׁיקָה לְכוּן הַשְּׁקִית הַפּוֹרְחָת... אַחֵר כִּפְףָה אֶת רֹאשׁוֹ וְהִסְתַּמֵּר בְּמֶרֶץ עַל הַהִפְרָחָה הַבָּהָה.

וְאִז, תּוֹדָה לֹא-ל, נִכְנְסוּ הַחֲרִים לְפַעֵלָה. רִאִיתִי אֶת מִשְׁטַח הַנִּיְלוֹן הַחֲלֵק נִחְרַשׁ קָמִטִים וּמִתְפַּנֵּץ... הַהִמְרָאָה נִבְלָמָה! כְּמוֹ בּוֹמֶרֶנג אוֹסְטְרָלִי שֶׁבָּה הַשְּׁקִית וְהַחֲלָה לְנַחַת אֶט-אֵט בְּדִיק לַעֲבֹר מִקוֹם שְׁגוּרָה... זֶה הָיָה מוֹדֵר וְהִלְוִי שֶׁהוּא לֹא הָיָה קוֹרָה, כִּי כִּךְ תִּפֵּס סַעִיד מִקְדָּם מִדִּי שֶׁמִּשְׁהוּ בְּתִכְנִית שְׁלוֹ הַשְּׁתַּבֵּשׁ. הַשְּׁקִית הַגָּדוֹלָה נִחַתָה בְּחוּזָה, לֹא פָּחוֹת וְלֹא יוֹתֵר, הִיִּשֵּׁר עַל רֹאשׁוֹ שֶׁל סַעִיד הַמְּפַעֵעַ, שֶׁנִּתֵּר מִמְקוֹמוֹ בְּבִהְלָה לְנַכַח הַמְּעָע הַבְּלִיתִי-צָפִי...
הַמִּשְׁחָה יָבוֹא

חֲזָרָה בְּתַנּוּחָה הַקּוֹדֶמֶת, וְזֶה הָיָה מִמֶּשׁ בְּרַגֵּעַ הָאֲחֵרִין, מִפְּנֵי שֶׁבִּשְׁנֵי שָׁבָה נִשְׁכַּכְתִּי פִּסְקוֹ בְּבַת אַחַת נַחְרוּתִיו שֶׁל סַעִיד. הוּא מִתְחִיל לְהִתְעוֹרֵר... הַסְקִיתִי וְקַפְאִיתִי עַל מִשְׁכָּבִי, מִקְפִּיד לְהִרְאוֹת שְׁקוּעַ בְּתַרְדָּמָה עֲמֻקָּה.

כְּדוּר הַשִּׁמֶשׁ הָאֵדָם כָּבֵד עָלָה וְטִפֵּס בְּפִאֲתִי מִזְרַח וְסַעִיד הִתְעוֹרֵר, עֲבַר לְתַנּוּחָתִי יִשִּׁיבָה וּמִתַּח אֶת יָדָיו לְכָל אֶרְפּוֹ, כְּשֶׁהוּא מִפְּהַק בְּקוֹלְגִיּוֹת. הוּא הָיָה עִם הַגֵּב אֵלִי, וְכֵן יָכַלְתִּי לַעֲקֹב בְּזִהִירוֹת, מִבְּעַד לַעֲיוֹן אַחַת עֲצוּמָה לְמַחְצָה, אַחֵר כָּל מַעֲשָׂיו. הָאֵם יִגֵּשׁ וְיִשְׁתָּה מִן הַבְּקָבוֹק שֶׁלִּי? "הֲלוֹאִי יִשְׁעֶשֶׂה בּוֹ!", הַתְּפַלְלִיתִי בְּכָל לֵבִי. אִם הוּא יִרְדָּם עֲכָשׁוּ, זֶה יְהִיָּה פְּשׁוּט כָּל-כֶּף. מִצַּד שֵׁנִי, הִרִי הַתְּכִנִּית שֶׁלִּנּוּ קִבְעָה שְׁעָלִינוּ לַתֵּת לוֹ אֶת הַהִזְדַּמְנוּת לְהַפְעִיל בְּפַעֵל אֶת פְּגוּעַ הַתַּפֶּת שְׁלוֹ, כְּדִי שִׁיעֲנֵשׁ בְּעֵנֶשׁ הַחֲמוּר שֶׁל מִי שֶׁעֲשֶׂה מַעֲשֶׂה בְּפַעֵל, וְלֹא רַק תִּכְנֵן תְּכִנִּיּוֹת.

פְּרָשָׁה מִיּוֹדֵעַ

מָה לוֹמְדִים מִיתְרוֹ?

שְׁאֵלָה: מִדּוּעַ הַפְּרָשָׁה נִקְרָאת 'יתרו', וְהִרִי הוּא עֹבֵד כָּל עֲבוּדָה זָרָה שֶׁבְּעוֹלָם?

תְּשׁוּבָה: הַרְבֵּי מִלְּיוֹבְאוּיִטֶשׁ מְסַבִּיר, שֶׁדוֹקָא מִפְּנֵי שִׁיתְרוֹ הִכִּיר אֶת כָּל סוּגֵי הָעֲבוּדָה הַזֶּה, וְכָל-זֹאת דְּבִק בְּתוֹרַת יִשְׂרָאֵל - זֶה מִרְאָה אֶת כּוֹחַ הַמִּיָּחֵד שֶׁל הַתּוֹרָה. לֹא חֲכָמָה לְלַמֵּד תּוֹרָה וְלִקְיָם מִצְוֹת כְּשֶׁזֶה קֵל וְנוֹחַ. כְּאִשֶּׁר מִתְנַהֲגִים עַל-פִּי הוֹרָאוֹת הַתּוֹרָה גַּם כְּשֶׁנִּתְקָלִים בְּקִשְׁיִים וּבְהַפְרָעוֹת, זֶה מִרְאָה שֶׁהַקִּדְשָׁה נִמְצָאת בְּכָל מְקוֹם.

שְׁאֵלָה: כְּאִשֶּׁר יִתְרוֹ שָׁמַע עַל הַנְּסִים שֶׁנַּעֲשׂוּ לָעַם יִשְׂרָאֵל מִסִּפְרַת הַתּוֹרָה שֶׁ"וַיַּחֲד יִתְרוֹ". מָה פְּרוּשׁ הַמִּלָּה 'וַיַּחֲד'?

תְּשׁוּבָה: יֵשׁ פְּרוּשׁ שֶׁ"וַיַּחֲד" הוּא מִלְשׁוֹן חֲדוּה, הִינּוּ שִׁיתְרוֹ שָׁמַח כְּשֶׁשָּׁמַע עַל הַנְּסִים. וְיֵשׁ פְּרוּשׁ הַפּוֹד - שֶׁ"בִּשְׁרוֹ נַעֲשֶׂה חֲדוּדִין-חֲדוּדִין" - יִתְרוֹ הִצְטַעַר עַל מָה שֶׁקָּרָה לְמַצְרִים. וְהַכִּלִּי "קִר" מִפְּרֵשׁ שֶׁזֶה הָיָה גַּם וְגַם: הוּא שָׁמַח בְּעִבּוֹר עַם יִשְׂרָאֵל וְגַם הִצְטַעַר עַל הַמַּצְרִים.

שְׁאֵלָה: יִתְרוֹ שָׁאֵל אֶת מֹשֶׁה רַבְּנוֹ מִדּוּעַ כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאִים אֵלָיו, וּמֹשֶׁה הִשִּׁיב: "כִּי יִהְיֶה לָהֶם דְּבַר בָּא אֵלֵי וְשִׁפְטִיתִי". לְכַאוּרָה הָיָה עָלָיו לומר 'בָּאִים' אֵלָיו?

תְּשׁוּבָה: רַבִּי שְׁלֹמֹה מִרְדּוּמִסֵּק הִסְבִּיר: כְּשִׁיתְרוֹ שָׁמַע שֶׁחֲתָנוּ מֹשֶׁה נִהְפָּה לְמִנְהִיג שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל, הָיָה בְּטוֹחַ שֶׁמֹּשֶׁה מִתְנַהֵּג כְּמוֹ מֶלֶךְ, וְשׁוֹמְרִים עוֹמְדִים בְּפִתַּח וְאִינָם מִנִּיחִים לְשׁוֹם אָדָם לְהַכְנִס בְּלִי אִשׁוּר. אֲבָל כְּשֶׁבָּא לְמַחְנֶה יִשְׂרָאֵל הִפְתַּע לְגִלּוֹת שֶׁמֹּשֶׁה יוֹשֵׁב בְּאֶהֱל, וְכָל מִי שֶׁרוֹצֶה יָכוֹל לְהַכְנִס אֵלָיו. מֹשֶׁה הִסְבִּיר לוֹ: "אֵין לִי שׁוֹם חֲשִׁיבוּת מִשָּׁל עַצְמִי, אֲנִי בִסֵּף הַכָּל שְׁלִיחַ שֶׁל אֱלֹהִים לָעַם יִשְׂרָאֵל. כְּאִשֶּׁר יֵשׁ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁאֵלָה, הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא 'בָּא אֵלֵי', וּמִתְגַּלֶּה אֵלֵי כְּדִי שֶׁאֲעֲנֶה לָהֶם".

מה רבו מעשיה'ה

פוח הנשיכה

מי מעז לגזול מהמלך את ארוחתו?
הגזלן האמין הוא הצבוע. צבועים
המגלים לביאה שהצליחה לטרוף טרף, לא
יהססו להתנצב מולה ולנסות לגזול ממנה
את טרפה.

מאריה זכר הם חוששים יותר, כי מכה
אחת של אריה או נשיכה שלו יכולה להרג
צבוע. אבל אם הצבועים מונים כעשרים
פרטים ויותר, ואם הם רעבים מאוד – הם
עלולים להתעמת אפילו עם אריה.

לכן האריות רואים בצבועים אויבים
מרים. כשיש לאריות הזדמנות, יורגו
צבועים, גם אם הללו לא הציקו להם.

הבורא העניק לצבועים לסתות בעלות
פוח נשיכה עצום, חזק מכל היונקים –
כמעט פי שניים מכוח הנשיכה של אריה.
בזכות הלסתות האלה הצבועים מסגלים
לרסק גם עצמות חזקות ולאכל את המוח
שבתוכן.

הצבועים מכנים לעתים 'פועלי הנקיון'
של הטבע, כי הם אוכלים גם נבלות.
הקבה שלהם חזקה מאוד, ומתגברת
על חידקים המצויים בכשר רקוב. אבל
הצבועים מעדיפים לטרוף טרף חי.

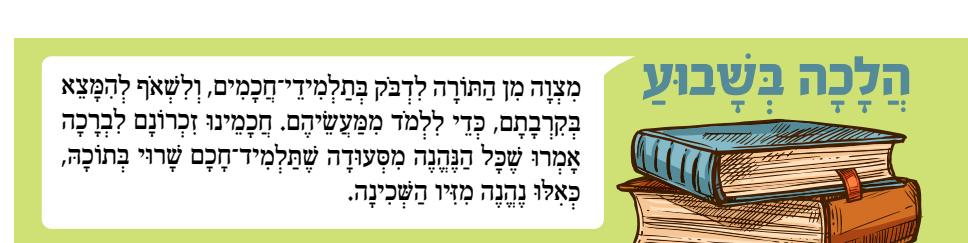
שלא כאריות ונמרים, המתעופים אחרי
מרדף קצר, הצבוע הוא 'רץ מרתון',
וביכולתו לרוץ חמשה קילומטרים בלי
הפסקה. שיטת הציד שלו מתבססת על
התשה: הוא רודף אחרי הטרף עד שזה
מתעייף ונכנע.

כל הצבועים מתאפיינים בחלק קדמי
של הגוף הגבוה מהחלק האחורי. הצבוע
הנקוד, החי באפריקה, הוא הגדול
במשפחת הצבועים, ומשקלו מגיע ל-72
קילוגרם. בארצנו חי הצבוע המפספס,
שמשקלו מגיע ל-55 קילוגרם, והוא
הטורף הגדול שנשאר בארץ.

הצבוע הוא חית לילה. הוא יוצא
ממאורתו בחשך, וממהר לשוב אליה לפני
שהשמש זורחת. לכן קשה לראות אותו.

תקציר: אניה עמוסה עצים וסחורה, בבעלות סטפנוס, עוגנת בצהרי יום ששי בנמל סלונקי.
להפתעתו, מנהל הפועלים היהודי מודיע שהשבת נכנסת עוד מעט

חיים יהודיים

מנחם כהן

כשהלב נותן כליה

תעודת זהות: הרב יהודה רייכמן, בן 46,

משליחי חב"ד באירופה. לפני כמה חודשים תרם כליה ליהודי בן 50 ממגדל העמק, שהיה מטופל בדיאליזה ומצבו הרפואי כמעט לא אפשר השתלה. התרומה הצילה את חייו.

ההכרה: אינני אוהב חשיפה, אבל כשהבנתי

שפרסום הסיפור שלי יכול להביא עוד תרומת כליה, החלטתי לשתף. הכול התחיל ברגע אחד של הבנה פשוטה: יהודי יכול לחיות עם כליה אחת, מדוע הקב"ה נתן לנו שתיים? כדי שנוכל לתרום את השנייה למישהו אחר. בדקתי, קראתי, התייעצתי. וככל שהעמקתי, התחזקה בי ההכרה: יש לי אפשרות לתת חיים למישהו אחר; איך אפשר לעמוד מנגד?

ההחלטה: הרבה גבות בסביבתי הורמו

למשמע החלטתי לתרום כליה. אנשים הגיבו בחשש. היו שדאגו לשלומי. אבל אני כבר הייתי במקום אחר. ראיתי איך נראים אנשים שמקבלים טיפולי דיאליזה. ראיתי מה זה עושה לגוף, לנפש, למשפחה. אמרתי לעצמי: אם יש לי הזדמנות כזאת, אני פשוט הולך איתה עד הסוף.

המושלת: בצד השני ישב יהודי בן 50

ממגדל העמק. אב לילדים. מותש, מחובר לדיאליזה. הוועדות הרפואיות כמעט לא רצו לאשר לו השתלה בשל מצבו הלבבי. הוא כבר היה על סף ייאוש. בשנה שעברה אחיו סיפר לו שיש סגולה בנר שמיני של חנוכה: לכתוב בקשה על פתק ולהניח בתוך החנוכיה. הוא לא ידע הרבה וכתב את בקשתו לקב"ה: אני רוצה תרומת כליה. הוא לא ידע שמישהו, רחוק ממנו, כבר מתחיל תהליך שיציל את חייו.

חנוכה: את חנוכה השנה עשיתי בבית.

במוצאי שבת, בליל הגר השמיני, כבר היינו בנמל התעופה בדרך לחדר הניתוח בארץ. בורא העולם החליט למלא לאותו יהודי את בקשתו, בדיוק שנה אחרי שביקש אותה. כשנכנסתי

בין תורמי הכליה בישראל שהתכנסו בשבוע שעבר בבנייני האומה בירושלים היה גם שליח חב"ד מאירופה שבא במיוחד לארץ כדי לתרום כליה, לאדם שלא הכיר

חגיגת התורמים. למעלה במרכז הרב רייכמן. למטה: תפילין עם המושתל

הייתי מסוגל ללכת איתם לשום מקום. ועכשיו אני רק אני מחכה להגיד לילדיי: אבא בריא, אבא איתך!". הוא רעד וקולו השתנק מבכי, והוסיף: "נתת לי הכול בחיים".

תפילין: לפני הניתוח הצעתי

לו להניח תפילין. הוא בקושי הצליח לומר 'שמע ישראל'. ממש רעד, ואמר שאינו מצליח להוציא את המילים מרוב התרגשות. זה היה רגע שלא אשכח.

משפחה: המשפחה שלי

הייתה חממת התמיכה שלי לאורך התהליך, וחשה גאווה גדולה על בחירתי. לפני הניתוח אבי בירך אותי בברכת כוהנים ובכה. זה היה רגע של תמיכה חשוב במיוחד בעבורי.

נתינה: הרבי מליובאוויטש

לימד אותנו לתת מעצמנו לזולת. כשאתה חי במוד של נתינה, אתה נותן. אם צריך מצות, אחלק. אם צריך משלוח מנות, אשגר. אם צריך לתרום כליה, אתרום. זו השליחות שלנו בעולם הזה.

למחלקת הדיאליזה הושלמה אצלי התמונה: ראיתי אנשים שאין להם לא יום ולא לילה. תרומה הכליה פשוט מחזירה אותם לחיים.

המפגש: פגשתי את התורם קודם שירדנו

לחדר הניתוח. הוא רעד מהתרגשות. הרגשתי שאני במקום הנכון. נכנסתי לניתוח מתוך תחושת שליחות. זה נתן לי כוח שלא לחשוב על הסיכונים או על הכאבים הצפויים. ידעתי שאני עושה משהו שהוא מעליי. יצאתי אחרי יומיים. היה מעט סבל בהתחלה, אבל כשאתה מבין מה עשית, הכול שווה.

נס: הניתוח של המושתל עבר בהצלחה רבה

ומעל המשוער. בדרך כלל אחרי השתלה משאירים לאשפוז שבועיים-שלושה, להשגחה. הוא יצא אחרי שבוע, וזה אדם בעל בעיות לבביות! זה היה נס. מאז יש בינינו קשר עמוק. הוא מתקשר אליי פעמיים בשבוע.

חיים: באחת השיחות אמר לי: "נתת לי חיים!

יש לי בן שסיים שירות צבאי ובת צעירה. לא

**הסרת משקפיים
עושים באסותא**

לבדיקת התאמה חיונית

053-619-9566

מימון בהשתתפות כל קופות החולים

כללית | מכבי | מאוחדת לאומית

מרפאות בפרסה ארצית

הרשת המשתלמת בישראל עם

**כשרויות
מהזדרזות**

מחסני השוק | מחסני השוק

הרשת הטובה בישראל לטעמי מהדרין | מנגנון בכל מחיר